

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 238.291 van 23 mei 2017
in de zaak A. 204.712/XIV-35.749**

In zake : Koen EECKHAUT
wonend te 9270 Laarne
Loveld 66
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

de POLITIEZONE 5416 REGIO PUYENBROECK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Wim Rasschaert
kantoor houdend te 9420 Erpe-Mere
Ten Bos 30
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 3 mei 2012, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van het politiecollege van de lokale politiezone Regio Puyenbroeck van 28 april 2012 waarbij de voorlopige schorsing bij ordemaatregel wordt verlengd voor de duur van vier maanden van 1 mei 2012 tot en met 31 augustus 2012, met inhouding van 15 % van de brutowedde.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 219.381 van 16 mei 2012 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing verworpen.

Verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 december 2016.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Robin Beck, die *loco* advocaat Wim Rasschaert verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De feiten zijn uiteengezet in het tussenarrest nr. 219.381 van 16 mei 2012. Er wordt naar verwezen.

3.2. De voorlopige schorsing bij ordemaatregel wordt nogmaals verlengd voor de periode van 1 september 2012 tot 31 december 2012, en met een beslissing van 19 december 2012 voor de periode van 1 januari 2013 tot 30 april

2013. Het beroep tot nietigverklaring van die laatste beslissing wordt verworpen met het arrest nr. 225.341 van 6 november 2013.

Het beroep tot nietigverklaring tegen een vierde beslissing tot verlenging van de schorsing bij ordemaatregel van 29 april 2013, wordt verworpen met het arrest nr. 225.530 van 20 november 2013.

3.3. Met een beslissing van 26 juli 2013 wordt aan verzoeker de zware tuchtstraf van schorsing bij tuchtmaatregel gedurende twee maanden opgelegd.

3.4. Met een koninklijk besluit van 10 juni 2014 wordt verzoekers mandaat als korpschef beëindigd. Het beroep tot nietigverklaring van die beslissing is verworpen bij arrest nr. 235.852 van 27 september 2016.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. In het eerste middel voert verzoeker een “eerste motiveringsgebrek” aan omdat de verwerende partij onterecht alles aan hem toeschrijft terwijl hij slechts contact heeft gehad met CIAC Fleet op 26 juli 2011 en op 4 oktober 2011. In de gehele tussenperiode werd het dossier geregeld door commissaris P. V., als verantwoordelijke voor de gunning van de drie percelen. Door louter te stellen dat de “beweerde tekortkomingen vanwege CP [P. V.] thans niet aan de orde zijn” heeft de verwerende partij volgens verzoeker de door hem gegeven verantwoording niet degelijk onderzocht. Er werd noch onderzocht of P. V. inderdaad fouten heeft gemaakt, noch of het verweer inzake P. V. inderdaad correct is, noch wat de implicaties daarvan zijn op het onderhavige dossier. Verzoeker wijst er op dat hij een feitelijke betwisting heeft gevoerd op grond van

het vertrouwelijk schrijven van P. V. van 27 september 2011, waarop de verwerende partij louter stelt dat deze kritiek geen afbreuk doet aan de grondvoorwaarden voor het opleggen van een voorlopige schorsing. Het gaat volgens verzoeker echter niet op om enerzijds het vertrouwelijk schrijven toe te voegen als stavingsstuk en anderzijds te stellen dat dit stuk volkomen irrelevant is. Aldus acht verzoeker artikel 149 van de Grondwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen’ (hierna: de wet van 20 juli 1991) geschonden.

In de memorie van wederantwoord betwist verzoeker de repliek van de verwerende partij dat zijn kritiek betreffende de contacten met CIAC Fleet niet relevant zouden zijn. Volgens verzoeker wordt de onverenigbaarheid van zijn aanwezigheid met het belang van de dienst immers rechtstreeks gesteund op zijn contacten met CIAC Fleet en de onrust die dit zou teweegbrengen bij het personeel. Verzoeker wijst er op dat de verwerende partij weliswaar de visie van de Raad van State aanhaalt stellende dat het bewijs van de feiten niet van belang is voor de beoordeling van de mogelijkheid tot het opleggen van een schorsing bij ordemaatregel, doch hiermee tegenstrijdig stelt dat de ordemaatregel op de feiten steunt. Niet ieder verweer omtrent de feiten kan dus als irrelevant worden afgedaan. Verzoeker besluit dat het dus wel degelijk van belang is te weten welk aandeel hij heeft in de contacten met CIAC Fleet.

Beoordeling

5. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de volgende overwegingen.

Dit middel stemt nagenoeg overeen met het tweede middel in zaak A. 203.858/XIV-35.748, zij het dat hier nu ook expliciet verwezen wordt naar een vertrouwelijk schrijven van 27 september 2011, zodat met verwijzing naar de beoordeling van dat middel in het auditoraatsverslag kan worden besloten dat het hier aangevoerde middel eveneens ongegrond is.

6. Verzoeker betwist deze conclusie niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft hij niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Hij verzuimt immers om op de bespreking van het middel in het auditoraatsverslag nog inhoudelijk te reageren en beperkt zich tot het handhaven van zijn standpunt.

In het arrest nr. 238.290 van heden wordt het tweede middel in de voornoemde zaak A. 203.858/XIV-35.748 verworpen. De Raad van State ziet geen reden om het thans in de voorliggende zaak anders te zien en bevindt aldus, de redenering en de motivering van het voornoemde arrest bijvallend, het eerste middel ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. In het tweede middel voert verzoeker een “tweede motiveringsgebrek” aan nu uit de uiteenzetting van de feiten in de bestreden beslissing blijkt dat hij zou gevraagd hebben om een ander voertuig, een Volvo, te leveren terwijl dit niet correct is. Volgens verzoeker heeft hij in zijn e-mail van 26 juli 2011 louter de specificaties opgevraagd met de melding dat hij, indien de wagen binnen budget zou vallen, de markt opnieuw zou bevragen via een openbare aanbesteding. Aldus acht verzoeker artikel 149 van de Grondwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden.

In de memorie van wederantwoord stelt verzoeker dat ook de auditeur in zijn verslag ter gelegenheid van de zitting van 10 mei 2012 naar aanleiding van de vordering tot schorsing van de bestreden beslissing ten onrechte stelde dat hij zelf de Volvo heeft besteld zodat de Raad van State in die zin verkeerd geadviseerd werd. Verzoeker betwist de repliek van de verwerende partij dat zijn kritiek geen afbreuk zou doen aan de grondvoorwaarden voor het opleggen

van een voorlopige schorsing. De onverenigbaarheid van zijn aanwezigheid met het belang van de dienst wordt immers rechtstreeks gesteund op het al dan niet bestellen van een Volvo bij CIAC Fleet en de onrust die dit zou teweegbrengen bij het personeel. Het is volgens verzoeker dan ook wel degelijk van belang te weten of hij zulks heeft gedaan.

Beoordeling

8. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de overweging dat het thans voorliggende middel identiek is aan het derde middel in zaak A. 203.858/XIV-35.748 en waarvan in het auditoraatsverslag werd geoordeeld dat het ongegrond is.

9. Verzoeker betwist deze conclusie niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft hij niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Hij verzuimt immers om op de bespreking van het middel in het auditoraatsverslag nog inhoudelijk te reageren en beperkt zich tot het handhaven van zijn standpunt.

In het arrest nr. 238.290 van heden wordt het derde middel in de voornoemde zaak A. 203.858/XIV-35.748 verworpen. De Raad van State ziet geen reden om het thans in de voorliggende zaak anders te zien en bevindt aldus, de redenering en de motivering van het voornoemde arrest bijvallend, het tweede middel ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

10. In het derde middel voert verzoeker een “derde motiveringsgebrek” aan doordat uit de uiteenzetting der feiten in de bestreden

beslissing blijkt dat de verwerende partij er van uitgaat dat hij handelingen zou hebben gesteld met slechte budgettaire implicaties. Volgens verzoeker paste de Volvo echter wel degelijk binnen het vooropgestelde budget. Aldus acht verzoeker ook artikel 149 van de Grondwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden.

In de memorie van wederantwoord betwist verzoeker de repliek van de verwerende partij dat zijn kritiek geen afbreuk zou doen aan de grondvoorwaarden voor het opleggen van een voorlopige schorsing. De onverenigbaarheid van zijn aanwezigheid met het belang van de dienst wordt immers rechtstreeks gesteund op het al dan niet overschrijden van het budget en de onrust die dit zou teweegbrengen bij het personeel. Het is volgens verzoeker dan ook wel degelijk van belang te weten of hij zulks heeft gedaan.

Beoordeling

11. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de overweging dat het thans voorliggende middel identiek is aan het vierde middel in zaak A. 203.858/XIV-35.748 en waarvan in het auditoraatsverslag werd geoordeeld dat het ongegrond is.

12. Verzoeker betwist deze conclusie niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft hij niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Hij verzuimt immers om op de bespreking van het middel in het auditoraatsverslag nog inhoudelijk te reageren en beperkt zich tot het handhaven van zijn standpunt.

In het arrest nr. 238.290 van heden wordt het vierde middel in de voornoemde zaak A. 203.858/XIV-35.748 verworpen. De Raad van State ziet geen reden om het thans in de voorliggende zaak anders te zien en bevindt aldus, de

redenering en de motivering van het voornoemde arrest bijvallend, het derde middel ongegrond.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

13. In het vierde middel voert verzoeker een “vierde motiveringsgebrek en eerste schending van de zorgvuldigheidsplicht” aan, aangezien de verwerende partij hem verwijt dat hij heeft getekend voor een wagen die niet de beste was volgens de openbare aanbesteding. Door de verwerende partij werd gekozen voor de Opel Astra op basis van de cilinderinhoud terwijl de cilinderinhoud niet werd gehanteerd als criterium voor de rangschikking van de wagens in het gunningsverslag. Bovendien voldeed volgens verzoeker noch de Skoda Octavia, volgens het gunningsverslag de meest voordelige offerte, noch de Opel Astra aan de vereisten van het lastenboek wat de cilinderinhoud betreft. De Volvo daarentegen voldeed er wel aan. Verzoeker acht dan ook de motiveringsplicht geschonden doordat de verwerende partij enerzijds een wagen kiest die niet voldoet aan het lastenboek en anderzijds hem sanctioneert omdat hij heeft getekend voor een wagen die daar wel aan voldoet. Verzoeker stelt bovendien dat de verwerende partij niet op dit reeds ter gelegenheid van het verhoor aangebrachte middel antwoordt zodat de motiveringsplicht op tweeledige wijze is geschonden en er tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel voorligt.

In de memorie van wederantwoord betwist verzoeker de repliek van de verwerende partij dat zijn kritiek geen afbreuk zou doen aan de grondvoorwaarden voor het opleggen van een voorlopige schorsing. De onverenigbaarheid van zijn aanwezigheid met het belang van de dienst wordt immers rechtstreeks gesteund op het al dan niet bestellen van een voertuig conform het lastenboek en de onrust die dit zou teweegbrengen bij het personeel. Het is

volgens verzoeker dan ook wel degelijk van belang te weten of hij zulks heeft gedaan.

Beoordeling

14. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de overweging dat het thans voorliggende middel identiek is aan het vijfde middel in zaak A. 203.858/XIV-35.748 en waarvan in het auditoraatsverslag werd geoordeeld dat het ongegrond is.

15. Verzoeker betwist deze conclusie niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft hij niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Hij verzuimt immers om op de bespreking van het middel in het auditoraatsverslag nog inhoudelijk te reageren en beperkt zich tot het handhaven van zijn standpunt.

In het arrest nr. 238.290 van heden wordt het vijfde middel in de voornoemde zaak A. 203.858/XIV-35.748 verworpen. De Raad van State ziet geen reden om het thans in de voorliggende zaak anders te zien en bevindt aldus, de redenering en de motivering van het voornoemde arrest bijvallend, het vierde middel ongegrond.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

16. In het vijfde middel voert verzoeker een “vijfde motiveringsgebrek en tweede schending van de zorgvuldigheidsplicht” aan. Hij zet daarbij uiteen dat hij van mening was dat hij nakende prijsstijgingen kon vermijden zodat zijn handeling mogelijks kan geïnterpreteerd worden in het licht van artikel 44 van de wet van 7 december 1998 ‘tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst,

gestructureerd op twee niveaus'. Die bepaling verleent aan de korpschef de bevoegdheid om elke maatregel te nemen die noodzakelijk is voor de goede werking van het korps. Verzoeker wijst er op dat de ervaring van de laatste jaren aantoont dat CIAC Fleet bijna altijd als beste uit de gunningsprocedure komt zodat hij er geen graten in zag om op de formaliteiten vooruit te lopen. Door niet op dit reeds ter gelegenheid van het verhoor aangestipte middel te antwoorden, heeft de verwerende partij volgens verzoeker de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

In de memorie van wederantwoord betwist verzoeker de repliek van de verwerende partij dat zijn kritiek geen afbreuk zou doen aan de grondvoorwaarden voor het opleggen van een voorlopige schorsing. De onverenigbaarheid van zijn aanwezigheid met het belang van de dienst wordt immers rechtstreeks gesteund op het al dan niet dienen van het belang van de politiezone en de onrust die dit zou teweegbrengen bij het personeel. Het is volgens verzoeker dan ook wel degelijk van belang te weten of hij zulks heeft gedaan.

Beoordeling

17. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de overweging dat het thans voorliggende middel identiek is aan het zesde middel in zaak A. 203.858/XIV-35.748 en waarvan in het auditoraatsverslag werd geoordeeld dat het ongegrond is.

18. Verzoeker betwist deze conclusie niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft hij niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Hij verzuimt immers om op de bespreking van het middel in het auditoraatsverslag nog inhoudelijk te reageren en beperkt zich tot het handhaven van zijn standpunt.

In het arrest nr. 238.290 van heden wordt het zesde middel in de voornoemde zaak A. 203.858/XIV-35.748 verworpen. De Raad van State ziet geen reden om het thans in de voorliggende zaak anders te zien en bevindt aldus, de redenering en de motivering van het voornoemde arrest bijvallend, het vijfde middel ongegrond.

F. Zesde middel

Uiteenzetting van het middel

19. Verzoeker voert in het zesde middel een “zesde schending van de motiveringsplicht, derde schending van de zorgvuldigheidsplicht, machtsoverschrijding en schending van de wet” aan omdat de verwerende partij op geen enkele wijze aantoont dat er enige onrust zou zijn, dat er noodzaak zou zijn om de werking van de dienst te herstellen of dat zijn aanwezigheid werkelijk onverenigbaar zou zijn met het belang van de dienst. Door niet te antwoorden op de elementen die verzoeker reeds eerder in die zin heeft geformuleerd, acht hij ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden. Verzoeker wijst er op dat drie leden van het zeskoppige managementteam sinds begin oktober 2012 perfect op de hoogte waren van de leasing van de Volvo, dat zij gedurende de volgende vier maanden in normale omstandigheden verder hebben gewerkt en dat de leasing nooit ter sprake is gekomen. Verzoeker leidt daaruit af dat de leasing voor het managementteam niet als moeilijk aanvaardbaar of als wantrouwen en onrust-inducerend werd ervaren. Verzoeker haalt vervolgens een aantal elementen aan die hij ter gelegenheid van zijn verhoor heeft aangebracht en die volgens hem wijzen op de afwezigheid van onrust. Het gaat daarbij in hoofdzaak om de twee verlengingen van zijn mandaat als korpschef die er op wijzen dat hij zijn job wel degelijk goed doet. Deze argumenten werden volgens verzoeker niet weerlegd, noch in algemene termen, noch gesteund op specifieke feitelijke elementen. Daarnaast stelt verzoeker dat er onmiddellijk na het ondertekenen van het contract met CIAC Fleet een e-mail is vertrokken van commissaris P. V. naar adviseur T. H., secretaris van het politiecollege en de politieraad, waarin hij zijn bezorgdheid uitte omtrent de

leasing in het kader van de wet op de overheidsopdrachten. Deze e-mail werd vervolgens doorgestuurd naar commissaris L. P., die op zijn beurt burgemeester Y. D., voorzitter van het politiecollege, op de hoogte heeft gesteld. Volgens verzoeker toont het feit dat er gedurende verscheidene maanden geen enkele actie werd ondernomen door burgemeester Y. D. aan dat er geen sprake was van enige onrust. Na het bij de initiële schorsing geformuleerde verweer dat uit niets blijkt dat er enige onrust zou heersen in het korps, duikt er volgens verzoeker plots een brief van 19 maart 2012 van het managementteam op, doch volgens hem wordt er met dat stuk geenszins aangetoond dat aan de vereiste van onmogelijke verdere samenwerking is voldaan gelet op de restrictieve interpretatie van de werkelijke onverenigbaarheid van zijn aanwezigheid met het belang van de dienst. Indien er ondergeschikt toch enige onrust zou bewezen zijn, wijst verzoeker op het algemeen bekend gegeven dat politiemensen geen tweeënhalve plus vier maand nodig hebben om de rust te laten weerkeren. Bovendien behoeft de werking van de dienst volgens verzoeker geen herstel, integendeel, hij ziet meer elementen *pro* dan *contra* het belang van de dienst doch de verwerende partij weerlegt deze elementen niet, noch doet zij enige moeite hiertoe. In plaats van te repliceren op zijn argumenten, komt de verwerende partij aandraven met een nieuw stuk dat echter niet voorhanden was ter gelegenheid van het opleggen van de initiële voorlopige schorsing. Voor verzoeker wijst dit er op dat de verwerende partij bij het nemen van de initiële beslissing tot voorlopige schorsing niet beschikte over ook maar één element dat de vertrouwensbreuk kon bewijzen. Bovendien betreft het managementteam enkel het hoge kader en wordt op geen enkele wijze enig bewijs geleverd van een vertrouwensbreuk ten aanzien van de lagere leden van het korps. Verzoeker wijst er dan ook op dat hij nog perfect kan functioneren in een lagere rang, hetgeen hij al meermaals heeft verzocht maar waarop de verwerende partij nalaat te antwoorden. Het is volgens verzoeker onvoldoende dat de werking van de dienst wat stroever of minder goed zou verlopen, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, zijn aanwezigheid moet immers werkelijk onverenigbaar zijn met het belang van de dienst. Verzoeker besluit dat artikel 59 van de tuchtwet is geschonden doordat hem een voorlopige schorsing wordt opgelegd terwijl zijn aanwezigheid niet onverenigbaar is met het belang van de dienst en dat de

verwerende partij haar macht heeft overschreden door een beslissing te nemen zonder rechtsgrond. Aldus acht verzoeker ook artikel 149 van de Grondwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden.

In de memorie van wederantwoord werpt verzoeker op dat de auditeur in zijn verslag naar aanleiding van de vordering tot schorsing over het hoofd ziet dat hij van in den beginne heeft aangeboden om in een andere functie te worden tewerkgesteld. Hij wijst daarbij op de brief die hij ter terechtzitting op 10 mei 2012 heeft bijgebracht en waaruit blijkt dat “het lagere korps” wel met hem wil samenwerken. Volgens verzoeker is er dan ook minstens “in de lagere regionen” van het korps geen onverenigbaarheid met het belang van de dienst zodat er geen enkele gegronde reden is om hem daar niet tewerk te stellen. Ook de verwerende partij gaat daaraan voorbij in haar memorie van antwoord. Bovendien meent verzoeker dat het politiecollege niet tegelijk rechter en getuige kan zijn en dus niet zomaar kan stellen dat er een vertrouwensbreuk is tussen hem en het politiecollege, hetgeen hij ook formeel betwist. Verzoeker betwist de stelling van de verwerende partij dat het politiecollege binnen de marges van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid zou zijn gebleven. Volgens verzoeker beschikt het politiecollege niet over de discretionaire bevoegdheid om te beoordelen of er inderdaad sprake is van een onverenigbaarheid van de dienst maar enkel om te beoordelen welk gevolg zij hieraan verbindt. De aanwezigheid in de dienst moet immers werkelijk - hetgeen restrictief moet worden geïnterpreteerd - onverenigbaar zijn met de dienst. In tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt in haar memorie van antwoord, meent verzoeker dat geen enkele regulering verbiedt of verhindert dat hij een lagere functie zou uitoefenen, zeker nu hij daar zelf om heeft gevraagd. Ook een tijdelijke overplaatsing binnen de zone, die vier gemeenten omvat, was volgens verzoeker wel degelijk mogelijk. Een vertrouwensbreuk jegens de bestuurlijke overheden impliceert volgens verzoeker geen onverenigbaarheid met het belang van de dienst wanneer hij een functie mag uitoefenen waarbij hij enkel contacten heeft met het (lagere) korps. Verzoeker besluit dat uit alles blijkt dat er meer elementen wijzen op rust dan dat er elementen

voorhanden zijn die wijzen op onrust, laat staan dat er sprake is van een werkelijke, strikt te interpreteren, onverenigbaarheid met het belang van de dienst.

Beoordeling

20. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de volgende overwegingen.

Wat de argumenten van verzoeker betreft die aantonen dat het niet onmogelijk is dat hij verder tewerkgesteld zou kunnen worden binnen de politiezone, kan met verwijzing naar hetgeen bij de beoordeling door het auditoraat van het zevende middel in zaak A. 203.858/XIV-35.748 worden gesteld dat deze kritiek niet relevant is: dat het niet onmogelijk is dat verzoeker nog tewerkgesteld zou worden in de politiezone doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verwerende partij binnen de grenzen van haar discretionaire bevoegdheid heeft kunnen oordelen dat er een vertrouwensbreuk was waardoor de aanwezigheid van verzoeker niet verenigbaar is met het belang van de dienst.

Wat de nieuwe brief betreft van 19 maart 2012 van het managementteam dat het enige stuk zou zijn waaruit de vertrouwensbreuk met het personeel blijkt, kan worden vastgesteld dat die brief geen enkele relevantie heeft ten aanzien van de vertrouwensbreuk met het politiecollege, terwijl die vertrouwensbreuk op zich volstaat om te besluiten dat de aanwezigheid van verzoeker niet verenigbaar is met het belang van de dienst.

Met verwijzing naar hetgeen bij de beoordeling door het auditoraat van het zevende middel in zaak A. 203.858/XIV-35.748 is gesteld, kan worden besloten dat het middel ongegrond is.

21. Verzoeker betwist deze conclusie weliswaar, doch na kennisneming van het verslag van het auditoraat heeft hij niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het

auditoraat weer te geven. Hij verzuimt immers om op de bespreking van het middel in het auditorsverslag nog inhoudelijk te reageren en beperkt zich tot de kritiek dat hij “het niet eens is met het standpunt van de Auditeur” en het handhaven van zijn standpunt.

In het arrest nr. 238.290 van heden wordt het zevende middel in de voornoemde zaak A. 203.858/XIV-35.748 verworpen. Wat de in het voorliggende middel aangevoerde argumenten van verzoeker betreft die hij ook reeds aanvoerde in de voornoemde zaak, ziet de Raad van State geen reden om het thans in de voorliggende zaak anders te zien en bevindt aldus, de redenering en de motivering van het voornoemde arrest bijvallend, het zesde middel in die mate ongegrond. Wat de argumenten betreft die verzoeker voor het eerst in de voorliggende zaak aanvoert, ziet de Raad van State geen reden om het anders te zien dan het auditoraat. Hij valt de redenering van het auditorsverslag wat die argumenten betreft bij.

Het zesde middel is ongegrond.

G. Zevende middel

22. In het zevende middel voert verzoeker een “zevende schending van de motiveringsplicht en vierde schending van de zorgvuldigheidsplicht” aan aangezien de verwerende partij stelt dat hij aan CIAC Fleet zou hebben gevraagd om een ander voertuig te leveren voor wat betreft perceel 1. Daarmee stelt de verwerende partij volgens verzoeker de feiten, alweer, verkeerd voor nu hij per e-mail van 26 juli 2011 een vraag aan CIAC Fleet heeft gesteld inzake perceel 3. Het gaat daarbij om een geheel andere wagen, met geheel andere budgettaire implicaties, terwijl daar nochtans op werd gesteund om de ordemaatregel op te leggen. Aldus acht verzoeker ook artikel 149 van de Grondwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden.

In de memorie van wederantwoord betwist verzoeker de repliek van de verwerende partij dat zijn kritiek geen afbreuk zou doen aan de grondvoorwaarden voor het opleggen van een voorlopige schorsing. De onverenigbaarheid van zijn aanwezigheid met het belang van de dienst wordt immers rechtstreeks gesteund op de voorstelling van de feiten inzake de gunning van de voertuigen en de onrust die dit zou teweegbrengen bij het personeel. Het is volgens verzoeker dan ook wel degelijk van belang te weten hoe de gunning van de voertuigen in zijn werk is gegaan. Verzoeker wijst er op dat volgens de verwerende partij het ondertekenen van een contract met CIAC Fleet voor de huur van een Volvo XC60 met van de opdracht afwijkende voorwaarden aan de grondslag ligt van de bestreden beslissing, zodat men niet kan stellen dat ieder verweer dat niet te maken heeft met het opsporingsonderzoek of de onverenigbaarheid met het belang van de dienst irrelevant zou zijn. Het nemen van een ordemaatregel staat los van de schuldvraag, terwijl de verwerende partij zich net baseert op het schuldig zijn aan het niet navolgen van de wet op de overheidsopdrachten om de ordemaatregel op te leggen. Daarmee heeft de verwerende partij volgens verzoeker haar macht overschreden. Ondergeschikt betoogt verzoeker nog dat de verwerende partij onmogelijk haar beslissing tot het nemen van een ordemaatregel kan motiveren aan de hand van een element dat met de grond van de zaak te maken heeft en dat zulks een motiveringsgebrek impliceert.

Beoordeling

23. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de overweging dat het thans voorliggende middel identiek is aan het achtste middel in zaak A. 203.858/XIV-35.748 en waarvan in het auditoraatsverslag werd geoordeeld dat het ongegrond is.

24. Verzoeker betwist deze conclusie niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft hij niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Hij verzuimt immers om op de bespreking van het middel in het

auditoraatsverslag nog inhoudelijk te reageren en beperkt zich tot het handhaven van zijn standpunt.

In het arrest nr. 238.290 van heden wordt het achtste middel in de voornoemde zaak A. 203.858/XIV-35.748 verworpen. De Raad van State ziet geen reden om het thans in de voorliggende zaak anders te zien en bevindt aldus, de redenering en de motivering van het voornoemde arrest bijvallend, het zevende middel ongegrond.

H. Achtste middel

Uiteenzetting van het middel

25. In het achtste middel voert verzoeker een “tweede schending van de wet en tweede machtsoverschrijding” aan omdat de verwerende partij zich meent te kunnen steunen op artikel 3 van de tuchtwet terwijl dit artikel de tuchtstraffen regelt. Volgens verzoeker bevestigt dit het vermoeden dat de verwerende partij hem nu reeds wenst te sanctioneren, terwijl zulks nog niet aan de orde is.

In de memorie van wederantwoord stelt verzoeker dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord zelf de essentie van de grond van de bestreden beslissing aangeeft, namelijk de handeling in strijd met de wet op de overheidsopdrachten. Het is die handeling die volgens verzoeker met de voorlopige schorsing wordt gesanctioneerd. Het veiligstellen van het belang van de dienst wordt bovendien op geen enkele manier beter nagestreefd door het opleggen van een wedde-inhouding. Die wedde-inhouding vormt voor verzoeker de verkapte straf die hij heeft ondergaan.

Beoordeling

26. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de overweging dat het thans voorliggende middel identiek is aan het negende middel in zaak A. 203.858/XIV-35.748 en waarvan in het auditoraatsverslag werd geoordeeld dat het ongegrond is.

27. Verzoeker betwist deze conclusie niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft hij niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Hij verzuimt immers om op de bespreking van het middel in het auditoraatsverslag nog inhoudelijk te reageren en beperkt zich tot het handhaven van zijn standpunt.

In het arrest nr. 238.290 van heden wordt het negende middel in de voornoemde zaak A. 203.858/XIV-35.748 verworpen. De Raad van State ziet geen reden om het thans in de voorliggende zaak anders te zien en bevindt aldus, de redenering en de motivering van het voornoemde arrest bijvallend, het achtste middel ongegrond.

I. Negende middel

Uiteenzetting van het middel

28. In het negende middel voert verzoeker een “achtste schending van de motiveringsplicht en vijfde schending van de zorgvuldigheidsplicht” aan aangezien nergens in de bestreden beslissing wordt vermeld dat hij sedert 2002 beschikt over een dienstvoertuig zodat hij geenszins nood had aan een nieuw voertuig.

Beoordeling

29. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de overweging dat het thans voorliggende middel identiek is aan het twaalfde middel in zaak A. 203.858/XIV-35.748 en waarvan in het auditoraatsverslag werd geoordeeld dat het ongegrond is.

30. Verzoeker betwist deze conclusie niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft hij niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Hij verzuimt immers om op de bespreking van het middel in het auditoraatsverslag nog inhoudelijk te reageren en beperkt zich tot het handhaven van zijn standpunt.

In het arrest nr. 238.290 van heden wordt het twaalfde middel in de voornoemde zaak A. 203.858/XIV-35.748 verworpen. De Raad van State ziet geen reden om het thans in de voorliggende zaak anders te zien en bevindt aldus, de redenering en de motivering van het voornoemde arrest bijvallend, het negende middel ongegrond.

J. Tiende middel

Uiteenzetting van het middel

31. In het tiende middel voert verzoeker een “zesde schending van de zorgvuldigheidsplicht” aan. Hij zet uiteen dat de verwerende partij heeft nagelaten zich onmiddellijk burgerlijke partij te stellen om zo opvraging te doen van het strafdossier, hetgeen volgens verzoeker de zorgvuldigheidsplicht schendt. De verwerende partij is volgens verzoeker aldus passief gebleven lopende de strafprocedure. Zonder strafdossier kon de verwerende partij niet herevalueren na vier maanden, zoals zij thans stelt in de bestreden beslissing.

In de memorie van wederantwoord stelt verzoeker dat de auditeur in zijn verslag ter gelegenheid van de zitting van 10 mei 2012 inzake de schorsing over het hoofd ziet dat wanneer men zich burgerlijke partij stelt een opsporingsonderzoek automatisch een gerechtelijk onderzoek wordt.

Beoordeling

32. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dat houdt onder meer in dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige feitenvinding dient te steunen zodat het op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

De zorgvuldigheidsplicht houdt niet in dat van een bevoegde overheid moet worden geëist dat zij, al dan niet oneigenlijk, gebruik zou moeten maken van het in het strafprocesrecht voorziene statuut van burgerlijke partij, om op die wijze inzagerecht te verkrijgen in een onderzoek dat lastens één van haar politieambtenaren wordt gevoerd.

33. In de mate dat verzoeker in het middel uitgaat van het standpunt dat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat de bevoegde overheid zich burgerlijke partij had moeten stellen om zo inzage te bekomen in het strafdossier, gaat hij aldus uit van een verkeerde rechtsopvatting. De enkele omstandigheid dat de verwerende partij heeft geoordeeld zonder zich burgerlijke partij te hebben gesteld, maakt aldus de bestreden beslissing niet onwettig, te meer dat het te dezen overeenkomstig artikel 59 van de tuchtwet volstaat dat er een opsporingsonderzoek loopt om desgevallend een voorlopige schorsing bij ordemaatregel op te leggen en verzoeker voorts niet verduidelijkt hoe de inzage van het strafdossier de verwerende partij tot andere inzichten inzake het verlengen van de voorlopige schorsing had kunnen brengen.

Het middel is ongegrond.

K. Elfde middel

Uiteenzetting van het middel

34. In het elfde middel voert verzoeker een “derde onwettigheid wegens machtsoverschrijding, minstens zevende schending van de zorgvuldigheidsplicht” aan. Verzoeker betoogt dat, aangezien het politiecollege met een nota van 29 maart 2012 ter adiëring alle stukken van het dossier heeft bezorgd aan de hogere tuchtoverheid (de minister van Binnenlandse Zaken), het politiecollege op het moment van het nemen van de bestreden beslissing geen dossier meer had om zich op te steunen teneinde op zorgvuldige wijze de verlenging uit te spreken. Het middel dat verzoeker in die zin opwierp in de conclusie ter gelegenheid van gehoor werd door de verwerende partij niet beantwoord. In de voormelde nota meldt het politiecollege zelf dat zij haar wettelijke opdracht volledig heeft vervuld zodat er haar geen rechtsmacht meer rest ter zake. Verzoeker wijst op artikel 61 van de tuchtwet dat stelt dat de verlenging van de schorsing wordt uitgesproken door, naargelang van het geval, de minister van Binnenlandse Zaken of de burgemeester of het politiecollege. Het is voor verzoeker evident dat “naargelang van het geval” verwijst naar de vraag of het dossier zich bij de hogere dan wel de lagere tuchtoverheid bevindt. Hij is dan ook van mening dat de verlenging van de schorsing te dezen enkel kon worden opgelegd door de hogere tuchtoverheid en dat het politiecollege onbevoegd was.

Beoordeling

35. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de volgende overwegingen.

De Raad van State heeft dit middel in het tussenarrest nr. 219.381 van 16 mei 2012 als volgt beoordeeld:

“Artikel 59, eerste lid, van de tuchtwet bepaalt het volgende:
‘Onverminderd andere ordemaatregelen bepaald door de Minister van

Binnenlandse Zaken die onder meer ter gelegenheid van een tuchtvordering kunnen getroffen worden, kan de burgemeester of, naar gelang van het geval, het politiecollege, het personeelslid van de lokale politie tegen wie een tuchtprocedure of een opsporingsonderzoek loopt of een strafvervolgning werd ingesteld en wiens aanwezigheid bij de lokale politie onverenigbaar is met het belang van de dienst, bij ordemaatregel voorlopig schorsen’.

Hieruit blijkt dat de bevoegdheid voor het opleggen van een voorlopige schorsing bij ordemaatregel aan een personeelslid van de lokale politie is toegewezen aan de burgemeester of, in het geval van een meergemeentepolitiezone, aan het politiecollege.

Artikel 59, tweede lid, van de tuchtwet wijst diezelfde bevoegdheid ten aanzien van personeelsleden van de federale politie toe aan de minister van Binnenlandse Zaken.

De bepaling van artikel 61 van de tuchtwet luidens dewelke de voorlopige schorsing wordt verlengd ‘naar gelang van het geval’ door de minister van Binnenlandse Zaken, de burgemeester of het politiecollege, doet geen afbreuk aan de door artikel 59 toegewezen bevoegdheden. ‘Naar gelang van het geval’ doelt aldus op hetzelfde onderscheid als datgene dat in artikel 59 wordt gemaakt en niet op de vraag of de zaak door de hogere dan wel door de gewone tuchtoverheid wordt behandeld. In het door de verzoeker aangehaalde antwoord op de parlementaire vraag aan de minister van Binnenlandse Zaken kan evenmin steun worden gevonden voor zijn stelling.

In tegenstelling met hetgeen de verzoeker voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk omstandig op zijn argumentatie dienaangaande ingegaan.

Het elfde middel is niet ernstig.”

Aangezien verzoeker in zijn memorie van wederantwoord geen enkele repliek biedt op dit oordeel van de Raad van State kan besloten worden dat het middel omwille van de redenen uiteengezet in het hiervoor aangehaalde arrest ongegrond is.

36. Verzoeker betwist deze conclusie niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft hij niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Hij verzuimt immers om op de bespreking van het middel in het auditoraatsverslag nog inhoudelijk te reageren en beperkt zich tot het handhaven van zijn standpunt.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het voormelde tussenarrest bijvallend, het elfde middel ongegrond.

L. Twaalfde middel

Uiteenzetting van het middel

37. In het twaalfde middel voert verzoeker een “negende schending van de motiveringsplicht en achtste schending van de zorgvuldigheidsplicht” aan. Verzoeker betoogt dat hij aanvankelijk werd geschorst voor een duur van tweeënhalve maand hetgeen werd gemotiveerd als “om enigszins tegemoet te komen aan de bezwaren van de korpschef”. Verzoeker wijst er op dat hij in het kader van de verlening van zijn schorsing dezelfde bezwaren heeft geuit en er nog een aantal nieuwe heeft aan toegevoegd zodat de verwerende partij volgens hem maximaal kon verlengen voor tweeënhalve maand. De bestreden verlenging met vier maanden acht hij dan ook niet zorgvuldig in het licht van het voorgaande en door zonder enige reden niet tegemoet te komen aan zijn bezwaren is ook de motiveringsplicht geschonden. Het argument dat de initiële termijn “ruim onvoldoende” zou zijn gebleken, blijkt volgens verzoeker nergens uit. Hij wijst er op dat hij op 9 mei 2012 door het Comité P wordt verhoord en dat het onderzoek dan rond is zodat de termijn van vier maanden niet noodzakelijk is, minstens wordt dit niet gemotiveerd.

In de memorie van wederantwoord betoogt verzoeker dat het belang van de dienst er op geen enkele wijze mee gebaat is dat hij vier maanden wordt geschorst in plaats van tweeënhalve maand. De verwerende partij kan immers perfect nog overgaan tot een bijkomende verlenging, mocht dit nodig blijken.

Beoordeling

38. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de volgende overwegingen.

De Raad van State heeft dit middel in het tussenarrest nr. 219.381 van 16 mei 2012 als volgt beoordeeld:

“Voor zover de verzoeker meent dat hij aanspraak kan maken op een verlenging van zijn voorlopige schorsing met slechts 2,5 maanden omdat de eerste voorlopige schorsing ook zo lang duurde, dient erop te worden gewezen dat de wet in de mogelijkheid voorziet om voor een periode van ten hoogste vier maanden te schorsen. Het bestuur beschikt op dit vlak over een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid en dient slechts te verantwoorden waarom het een voorlopige schorsing van vier maanden noodzakelijk acht. Te dezen stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing vast dat het opsporingsonderzoek nog niet is afgerond en dat het feit dat de verzoeker op 9 mei 2012 door het Comité P wordt verhoord geen zekerheid geeft omtrent de datum waarop het opsporingsonderzoek afgerond zal zijn. De procureur des Konings heeft dit in zijn brief van 4 april 2012 aan de voorzitter van het politiecollege overigens bevestigd, waar hij stelt dat ‘het voorbarig [is] om nu reeds een einddatum van het onderzoek voorop te stellen’. Voorts acht de verwerende partij de voorlopige schorsing noodzakelijk om de rust in het korps te bewaren en het straf- en tuchtonderzoek in alle objectiviteit en sereniteit te laten plaatshebben, temeer nu zij zich geconfronteerd ziet met het schrijven van 19 maart 2012 van de leden van het managementteam waaruit blijkt dat verdere samenwerking met de verzoeker niet meer mogelijk wordt geacht.

De desbetreffende overwegingen van de bestreden beslissing ter verantwoording van de duur van de voorlopige schorsing lijken afdoende en niet kennelijk onredelijk.

Het twaalfde middel is niet ernstig.”

Aangezien verzoeker in zijn memorie van wederantwoord geen enkele repliek biedt op dit oordeel van de Raad van State, kan besloten worden dat het middel omwille van de redenen uiteengezet in het hiervoor aangehaalde arrest ongegrond is.

39. Verzoeker betwist deze conclusie niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft hij niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Hij verzuimt immers om op de bespreking van het middel in het auditoraatsverslag nog inhoudelijk te reageren en beperkt zich tot het handhaven van zijn standpunt.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het voormelde tussenarrest bijvallend, het twaalfde middel ongegrond.

M. Dertiende middel

Uiteenzetting van het middel

40. In het dertiende middel voert verzoeker een “tiende schending van de motiveringsplicht” aan aangezien de verwerende partij in de bestreden beslissing tracht voor te houden dat hij geen verweer zou hebben gevoerd inzake de inhouding van wedde ter gelegenheid van de initiële voorlopige schorsing. Volgens verzoeker is dit niet correct nu hij uitdrukkelijk en gemotiveerd heeft verzocht om de initiële schorsing met inbegrip van de wedde-inhouding niet op te leggen. Verzoeker voegt daar aan toe dat hij in zijn conclusie naar aanleiding van het tweede verhoor van 26 april 2012 heeft uiteengezet dat de eigenlijke inhouding van zijn wedde 33,60 % betrof, zijnde 100 % van de mandaattoelage en 25 % van de rest van de brutowedde, wat manifest onmogelijk is. Hij had naar aanleiding van het verhoor berekend dat er bij 100 % inhouding van de mandaattoelage nog maximum 15 % van de brutowedde kan worden ingehouden en de verwerende partij heeft zich deze berekening blijkbaar eigen gemaakt door in de toekomst slechts 15 % van zijn wedde in te houden. De verwerende partij weigert echter te erkennen dat de initiële inhouding onwettig was en gaat evenmin in op het verzoek om de onwettige inhouding recht te zetten, hetgeen volgens verzoeker wederom een schending inhoudt van de motiveringsplicht.

In de memorie van wederantwoord voegt verzoeker nog toe dat de auditeur in zijn verslag ter gelegenheid van de zitting van 10 mei 2012 inzake de schorsing verkeerdelijk stelde dat de afhouding van 15 % wél concreet is gemotiveerd omdat het politiecollege rekening heeft gehouden met de situatie van de kinderen en met de regeling met CIAC. Daarmee wordt volgens verzoeker echter enkel de vermindering van 25 % naar 15 % gemotiveerd, en niet de inhouding van 15 % op zich. Verzoeker betwist ook de repliek van de verwerende partij dat de onwettigheid van de wedde-inhouding van 25 % enkel de initiële voorlopige schorsing betreft en niet de thans bestreden beslissing. Een verlenging zou immers onmogelijk zijn wanneer de initiële voorlopige schorsing wordt

vernietigd. Verzoeker vraagt daarom dat de huidige procedure zou worden geschorst in afwachting van de behandeling van het beroep tot nietigverklaring van de initiële voorlopige schorsing die het voorwerp uitmaakt van zaak A. 203.858/XIV-35.748.

Beoordeling

41. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de volgende overwegingen.

De Raad van State heeft dit middel in het tussenarrest nr. 219.381 van 16 mei 2012 als volgt beoordeeld:

“Daargelaten de vraag of het standpunt van de verzoeker dat voor de berekening van de maximale inhouding van de wedde rekening moet worden gehouden met de mandaattoelage correct is, dient alleszins te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing een inhouding van 15 % van de wedde oplegt en dat deze inhouding, naar eigen zeggen van de verzoeker, binnen de grenzen van de wettelijk toegelaten inhouding van 25 % van de wedde valt. De verzoeker betwist op dit punt de wettigheid van de bestreden beslissing niet.

Voor zover de verzoeker laat gelden dat de verwerende partij bij het opleggen van de eerste voorlopige schorsing op 13 februari 2012 op een onwettige wijze 25 % van de wedde zou hebben ingehouden, dat hij zich toen daartegen heeft verweerd, maar dat met zijn verweer geen rekening is gehouden, verduidelijkt hij niet hoe deze beweerde onwettigheid van de eerste voorlopige schorsing de thans bestreden beslissing zou aantasten. Voor zover de verzoeker ervan uitgaat dat de bestreden beslissing die beweerde onwettigheid had moeten goedmaken, legt hij niet uit hoe de omstandigheid dat deze dat niet heeft gedaan tot het besluit zou dienen te leiden dat de opgelegde verlenging van zijn voorlopige schorsing met inhouding van 15 % onwettig zou zijn.

Het dertiende middel is niet ontvankelijk.”

Na de memorie van wederantwoord blijft de vaststelling overeind dat het middel niet ontvankelijk is nu het een onwettigheid in de beslissing in zaak A. 203.858/XIV-35.748 aanvoert en deze onwettigheid - in zoverre ze aangenomen zou worden - niet tot de vernietiging van de hier bestreden beslissing kan leiden.

De stelling van verzoeker dat een verlenging onmogelijk is wanneer de initiële voorlopige schorsing wordt vernietigd is principieel correct, maar gaat te dezen niet op: het middel heeft enkel betrekking op de inhouding van wedde, en niet op de voorlopige schorsing en de verlenging ervan. Het gegrond bevinden van dit middel zou er in voorkomend geval enkel toe kunnen leiden dat de bestreden beslissing vernietigd wordt wat betreft de inhouding van wedde, zonder de beslissing tot het verlengen van de voorlopige schorsing te raken. De verwerende partij wijst er overigens terecht op dat zij enkel diende te oordelen over de verlenging van de voorlopige schorsing (met inbegrip van de inhouding van wedde), en dat zij niet diende te oordelen over de beweerde onwettigheid van de inhouding van wedde bij de initiële voorlopige schorsing.

In zoverre verzoeker in zijn memorie van wederantwoord nog aanvoert dat de inhouding van wedde op zich niet gemotiveerd wordt, is deze kritiek niet ontvankelijk nu hij de draagwijdte van het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift overschrijdt. Ondergeschikt mist deze kritiek feitelijke grondslag nu de bestreden beslissing eerst verwijst naar haar voorstel van beslissing (dat geïntegreerd werd in de bestreden beslissing) waar zij inzake de inhouding van wedde stelt:

“Het politiecollege overweegt om een voorlopige schorsing te laten samengaan met een inhouding van wedde ten bedrage van vijftwintig procent op de brutowedde. De inhouding kan worden verantwoord door de volgende elementen:

- de ernst en de weerslag op de dienst van de feiten;
- de hiërarchische positie van en de voorbeeldfunctie van de korpschef binnen de lokale politie;
- de voorlopige schorsing houdt in dat de korpschef geen prestaties dient te verrichten en als gevolg daarvan ook geen onkosten, in het bijzonder verplaatsingskosten, meer moet maken.

Er zijn het politiecollege vooralsnog geen tegenindicaties met betrekking tot de financiële toestand van het personeelslid bekend die de voorgenomen inhouding van wedde in de weg zouden staan.”

Na kennisneming van het verweer van verzoeker heeft de verwerende partij de voorgenen inhouding van 25 % op grond van de volgende motieven herleid tot 15 %:

“Ten opzichte van de argumenten in het voorstel ter verantwoording van de maximale inhouding van wedde plaatst de korpschef het gegeven dat hij twee hoger onderwijs studerende kinderen moet onderhouden die op kot zitten. Afgezien van het feit dat geen concrete bewijsstukken met betrekking tot de financiële situatie van de korpschef worden bijgebracht door de verdediging, wenst het politiecollege met deze omstandigheid rekening te houden;

Het politiecollege heeft bijkomend oog voor de definitieve regeling met CIAC Fleet en de, luidens de mededeling van de korpschef, (tijdelijke) financiële weerslag ervan op de financiële situatie van de korpschef.

Het politiecollege meent dat een inhouding van wedde in de gegeven omstandigheden ten opzichte van het voorstel kan worden teruggebracht tot 15 procent op de brutowedde.”

De bestreden beslissing motiveert aldus waarom er een inhouding van wedde wordt opgelegd.

Het middel is niet ontvankelijk, minstens ongegrond.

42. Verzoeker betwist deze conclusie niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft hij niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Hij verzuimt immers om op de bespreking van het middel in het auditoraatsverslag nog inhoudelijk te reageren en beperkt zich tot het handhaven van zijn standpunt. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat bij arrest nr. 238.290 van heden het beroep tot nietigverklaring in de zaak A. 203.858/XIV-35.748, gericht tegen de initiële preventieve schorsing, is verworpen.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het dertiende middel onontvankelijk, minstens ongegrond.

N. Veertiende middel

Uiteenzetting van het middel

43. In het veertiende middel voert verzoeker een “elfde schending van de motiveringsplicht en negende schending van de zorgvuldigheidsplicht” aan. Hij betoogt dat een inhouding van wedde bezwaarlijk kan worden verantwoord door een algemene verwijzing naar “de ernst en de weerslag op de dienst van de feiten” of de “voorbeeldfunctie van de korpschef” nu hij reeds ter gelegenheid van het verhoor schriftelijk heeft geargumenteed dat een ordemaatregel geen uitstaans heeft met een schuldvraag. Het gegeven dat een voorlopig geschorste persoon geen prestaties dient te verrichten en geen onkosten moet maken geldt voor iedere geschorste persoon zodat deze verantwoording voor verzoeker evenmin voldoet aan de vereiste dat de inhouding *in concreto* moet worden verantwoord.

Beoordeling

44. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de volgende overwegingen.

De Raad van State heeft dit middel in het tussenarrest nr. 219.381 van 16 mei 2012 als volgt beoordeeld:

“23. Voor zover de verzoeker in het middel ervan uitgaat dat de bestreden beslissing de inhouding van 15 % van de brutowedde motiveert door een algemene verwijzing naar ‘de ernst en de weerslag op de dienst van de feiten’ of ‘de voorbeeldfunctie van de korpschef’, moet worden opgemerkt dat deze verwijzing voorkomt in de motivering van het voorstel van verlenging van de voorlopige schorsing dat bij het politiecollege voorlag voordat de verzoeker werd gehoord. In de motivering van de bestreden beslissing komt deze verwijzing als zodanig niet voor. De motivering van de bestreden beslissing is weliswaar beperkt tot een antwoord op de bezwaren die de verzoeker heeft laten gelden met betrekking tot het voormelde voorstel, maar de bestreden beslissing lijkt aldus de motivering van dit voorstel bij te vallen en tot de hare te maken.

In het voorstel wordt de inhouding van wedde gemotiveerd door de volgende elementen: de ernst en weerslag van de feiten op de dienst, de hiërarchische positie en de voorbeeldfunctie van de korpschef binnen de lokale politie en de omstandigheid dat de voorlopige schorsing inhoudt dat de korpschef geen prestaties

dient te verrichten en als gevolg daarvan geen onkosten meer moet maken. Al deze elementen zijn concreet op verzoekers situatie toepasbaar en lopen geenszins vooruit op de beslechting van de schuldvraag.

Op de bezwaren die de verzoeker voor het politiecollege heeft aangevoerd met betrekking tot de voorgestelde inhouding van wedde, antwoordt de bestreden beslissing dat de verwerende partij het standpunt inzake de onwettigheid van de inhouding van wedde opgelegd bij de beslissing van 13 februari 2012 niet deelt, dat zij rekening houdt met de argumenten van de verzoeker inzake zijn studerende kinderen hoewel hiervan geen concrete bewijsstukken worden bijgebracht, en dat zij rekening houdt met de regeling die de verzoeker met de gedupeerde heeft getroffen en de weerslag daarvan op de financiële situatie van de verzoeker. Vervolgens wordt besloten dat de inhouding van wedde kan worden beperkt tot 15 %.

Aldus lijkt de opgelegde inhouding van wedde afdoende gemotiveerd, óók in functie van de concrete situatie van de verzoeker, en lijken verzoekers bezwaren dienaangaande op een zorgvuldige wijze onderzocht en beantwoord.

Het veertiende middel is niet ernstig.”

Aangezien verzoeker in zijn memorie van wederantwoord geen enkele repliek biedt op dit oordeel van de Raad van State kan besloten worden dat het middel omwille van de redenen uiteengezet in het aangehaalde tussenarrest ongegrond is.

45. Verzoeker betwist deze conclusie niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft hij niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Hij verzuimt immers om op de bespreking van het middel in het auditoraatsverslag nog inhoudelijk te reageren en beperkt zich tot het handhaven van zijn standpunt.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het voormelde tussenarrest bijvallend, het veertiende middel ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drieëntwintig mei tweeduizend zeventien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques